

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 500/2013-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. októbra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. Ľ. O..., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C/150/2009, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1 .Základné právo Ing. Ľ. O... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C/150/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. Ing. Ľ. O... priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Ing. Ľ. O... trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 500/2013 z 15. augusta 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Ľ. O... (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C/150/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 10. októbra 2008 okresnému súdu návrh na zaplatenie poisťného plnenia z poisťnej udalosti spolu s príslušenstvom.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľka v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2057/13 z 22. mája 2013 (doručeným ústavnému súdu 3. júna 2013), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„S poukazom na uvedené skutočnosti, v predmetnej veci dĺžka konania je ovplyvnená objektívnymi dôvodmi, akými bola nečakaná opakovaná práceneschopnosť zákonnej sudkyne, mám za to, že v rámci týchto skutočností bolo konanie tunajšieho súdu plynulé, navrhujem, aby ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľky na rýchlu súdnu ochranu a spravodlivý proces v konaní porušené nebolo, dĺžku konania ovplyvnila objektívna nemožnosť zákonnej sudkyne konať vo veci, pričom aj vedenie súdu reagovalo na uvedení skutočnosť a veci prerozdeleno zastupujúcim sudcom na čas nevyhnutne potrebný do návratu JUDr. D. z pracovnej neschopnosti. Vo veci v súčasnosti súd koná plynule, je predpoklad rozhodnutia vo veci na najbližšom pojednávaní, čím by bol stav neistoty sťažovateľky odstránený.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 22. mája 2013 bol aj tento opis priebehu napadnutého konania:

„Návrh na začatie konania bol podaný na tunajší súd dňa 10. 10. 2008, vec bola vedená pod spisovou značkou 33 Rob/1846/2008. Návrh na vydanie platobného rozkazu nebol úplný, preto bola právna zástupkyňa sťažovateľky vyzvaná dňa 04. 012. 2008 na odstránenie jeho väd a následne dňa 03. 02. 2019 (správne má byť 2009, pozn.) zaplataenie súdneho poplatku. Súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 07. 04. 2009 pod spisovou značkou 22 Cb/172/20009-65. Voči platobnému rozkazu bol podaný odporcom odpor, v ktorom namietal správnosť znaleckého posudku č. 27/2008. Vec bola prevedená

do registra Cb, po reklamácií zákonného sudcu JUDr. P. Š. bola vec náhodným výberom prevedená do registra C a je vedená pod spisovou značkou 50 C/150/2009.

Dňa 19. 06. 2009 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila súdu návrh na zmenu petitu, ktorým upravila výšku žalovanej istiny. Dňa 04. 12. 2009 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 17. 02. 2010. Odporca podaním doručeným súdu dňa 12. 02. 2010 požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie sporov (na OS Bratislava I a OS Bratislava V). V čase od 24. 02. 2010 do 26. 03. 2010 bola zákonná sudkyňa práceneschopná – hospitalizácia v nemocnici a liečenie s neurčitým výsledkom doby liečenia, bolo kanceláriou súdu dňa 25. 03. 2010 účastníkom konania oznámené, že pojednávanie stanovené na deň 30. 04. 2010 sa ruší z dôvodu tejto dlhodobej práceneschopnosti sudkyne. Dňa 25. 03. 2010 doručila sťažovateľka súdu návrh na zmenu petitu. Práceneschopnosť zákonnej sudkyne bola ukončená dňa 26. 03. 2010. Uznesením zo dňa 20. 04. 2010 súd rozhodol o pripustení zmeny petitu. Sudkyňa bola opätovne práceneschopná v období od 19. 07. 2010 do 23. 07. 2010 a od 18. 08. 2010 do 31. 08. 2010 – operácia v Českej republike. Úpravou zo dňa 27. 10. 2010 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 29. 11. 2010, ktoré bolo odročené z dôvodu neprítomnosti odporcu – kolízia pojednávaní. Zákonná sudkyňa bola práceneschopná od 02. 11. 2010 do 23. 11. 2010, preto pojednávanie nariadené na deň 29. 11. 2010 bolo z uvedeného dôvodu zrušené. Následne bola sudkyňa opätovne práceneschopná a to v období od 16. 02. 2010 do 28. 02. 2011. Úpravou zo dňa 01. 04. 2011 bol nariadený vo veci termín pojednávania na deň 28. 09. 2011, nakoľko termíny pojednávaní v mesiacoch máj až august už boli obsadené nariadením pojednávaní v iných veciach tohto oddelenia. Na pojednávaní 28. 09. 2011 súd vec prejednal za účasti účastníkov, sťažovateľka na pojednávaní vzala späť čiastočne istinu a navrhla stanoviť výšku všeobecnej hodnoty vozidla znaleckým dokazovaním. Odporca naďalej rozporoval výšku škody. Pojednávanie bolo odročené za účelom ustanovenia súdneho znalca, účastníci mali v lehote 15 dní doplniť svoje otázky pre znalca. Zákonná sudkyňa bola v období od 12. 10. 2011 do 20. 11. 2011 práceneschopná a v období od 02. 01. 2012 do 25. 03. 2012 hospitalizovaná.

Dňa 22. 02. 2012 boli veci oddelenia 50 C z dôvodu práceneschopnosti sudkyne presahujúcej 6 týždňov opatrením predsedníčky súdu Spr. 3124/2012 prikázané zastupujúcim sudcom. Vo veci bol ustanovený znalec a spis bol doručený znalkyni.

S účinnosťou od 01. 04. 2012 boli veci oddelenia 50 C opätovne opatrením predsedníčky súdu vrátené späť JUDr. I. D. Znalecký posudok bol súdu doručený dňa 11. 04. 2012, následne bolo vypracované uznesenie o priznaní znalečného a doručoval sa účastníkom konania znalecký posudok na vyjadrenie. Úpravou zo dňa 15. 06. 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na deň 07. 11. 2012. Na pojednávaní súd pripustil zmenu petitu a pojednávanie odročil na 06. 03. 2013, vo veci bolo potrebné ustanoviť znalca na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Vo veci je nariadený termín pojednávania na deň 12. 06. 2013.“

Z predloženého súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že ďalší priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 13. máj 2013 – ustanovený súdny znalec prevzal osobne súdny spis na vypracovanie znaleckého posudku,
- 24. máj 2013 – okresnému súdu bol doručený znalecký posudok č. 13/2013,
- 12. jún 2013 – okresný súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok vo veci samej,
- 18. jún 2013 – okresný súd uznesením priznal súdnemu znalcovi znalečné,
- 9. júl 2013 – rozsudok okresného súdu bol expedovaný účastníkom konania.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 17. septembra 2013), v ktorom okrem iného uviedla:

«Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd“) vo svojom vyjadrení k sťažnosti Ing. L. O., spr. 2057/13 zo dňa 22. 05. 2013, podrobne popísal úkony súdu v konaní, ako aj obdobie práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Z uvedené popisu je zrejmé, že zákonná sudkyňa bývala viackrát práceneschopná s dĺžkou od dvoch týždňov až do skoro 3 mesiacov (posledná práceneschopnosť v roku 2012).

Aj napriek týmto objektívnym dôvodom - opakovanej práceneschopnosti zákonnej sudkyne sme toho názoru, že na strane Okresného súdu Bratislava II došlo k prietahom v konaní na základe týchto skutočností.»

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti poukázala na niektoré nedostatky, ktorých sa podľa jej názoru dopustil okresný súd najmä v súvislosti s nariaďovaním termínov

pojednávani, keď „*neprihliadol na stav veci, na dĺžku trvania nie zložitého právneho sporu a dosiaľ vykonané právne úkony súdu*“.

Obsah vyžiadaného spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 22. mája 2013, ktoré považuje ústavný súd za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02,

IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory o splnenie povinnosti zaplatiť poistné plnenie tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Výklad a používanie právnej úpravy obsiahnutej predovšetkým v Občianskom zákonníku sú stabilizované v pomerene rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika ich postupu v týchto veciach. Obdobne ústavný súd hodnotí aj sťažnosťou napadnuté konanie, konštatujúc, že jeho doterajší priebeh nemožno pripísať na vrub zložitosti prerokúvanej veci. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neargumentoval tým, že by napadnuté konanie vykazovalo znaky skutkovej alebo právnej zložitosti.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania v procesnom postavení navrhovateľky. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jej ťarchu v súvislosti s dĺžkou napadnutého konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd v priebehu napadnutého konania zistil jedno obdobie krátkodobej nečinnosti, a to od 26. mája 2009 (výzva okresného súdu na úhradu súdneho poplatku) do 4. decembra 2009 (okresný súd nariadil termín pojednávania na 17. február 2010) a jedno obdobie dlhodobej nečinnosti, a to od 20. apríla 2010 (okresný súd uznesením pripustil zmenu žalobného návrhu) do 1. apríla 2011 (okresný súd po troch neuskutočených pojednávaniach nariadil nový termín na 28. september 2011).

Argumentáciu okresného súdu o „*nečakanej opakovanej práceneschopnosti zákonnej sudkyne*“ ústavný súd nemohol v plnom rozsahu akceptovať, pričom pri celkovom hodnotení priebehu napadnutého konania zobral do úvahy skutočnosť, že v období práceneschopnosti zákonnej sudkyne presahujúcom 6 týždňov bola opatrením predsedníčky okresného súdu vec prikázaná zastupujúcim sudcom.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd zastáva názor, že pri sústredenejšom a efektívnejšom postupe okresného súdu bolo možné vo veci meritórne rozhodnúť skôr, ako na ostatnom pojednávaní uskutočnenom 12. júna 2013, keď bol vyhlásený rozsudok vo veci samej.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/150/2009 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, vzhľadom na to, že okresný súd rozsudkom z 12. júna 2013 rozhodol v merite veci a uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 31. júla 2013.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 2 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, poukazujúc okrem iného na „*dĺžku právnej neistoty po podaní žaloby*“, ako aj na „*pocity márnosti a nespravodlivosti*“.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 C/150/2009, berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou JUDr. J. H.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013